

Sygn. akt I C 1716/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 czerwca 2013 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący : **SSO Dorota Stawicka-Moryc**

Protokolant : Robert Purchalak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 maja 2013 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa (...) w G.

przeciwko O. S.

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną

I. oddala powództwo;

II. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanej kwotę 7.200 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Strona powodowa – (...)z siedzibą w G.w pozwie skierowanym przeciwko O. S.wniosła o: „uznanie za bezskuteczną w stosunku do niej umowy darowizny nieruchomości, opisanej w księdze wieczystej nr (...), prowadzonej przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Krzyków we Wrocławiu, Wydział IV Ksiąg Wieczystych, zawartej pomiędzy T. M.a O. S.w dniu 04.07.2008 r., przed notariuszem J. Z.w Kancelarii Notarialnej we W., Rep. A nr (...), w części, w jakiej umowa ta dotyczy nieodpłatnego zbycia przez T. M.na rzecz O. S.nieruchomości, opisanej w księdze wieczystej nr (...), w celu umożliwienia (...) z siedzibą w G.dochodzenia zaspokojenia wierzytelności, wynikającej z wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu, Wydziału I Cywilnego z dnia 22.06.2009 r., sygn. akt I C 342/09 oraz wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 20.11.2009 r. w sprawie I A Ca 988/09, prowadzonego obecnie przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia – Śródmieście pod sygn. KM 899/10, w szczególności postanowienia z dnia 15.04.2010 r., przyznającego koszty zastępstwa egzekucyjnego w kwocie 1800 zł”.

Ponadto strona powodowa wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa podnosiła, iż dysponuje ona prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 22.06.2009 r. w sprawie I C 342/09 oraz wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 20.11.2009 r., na mocy których zasądzono na jej rzecz od T. M.kwotę 132.246,24 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości 22% w stosunku rocznym od kwoty 125.483,15 zł od dnia 02.03.2009 r., odsetkami ustawowymi od kwoty 6.763,09 zł od dnia 02.03.2009 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 10.230 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego. Wierzytelność stwierdzona powyższym tytułem wykonawczym wynika z umowy pożyczki nr (...), zawartej pomiędzy powodem a T. M.na kwotę 130.000 zł. Aktualnie prowadzone jest postępowanie egzekucyjne w sprawie KM 899/10, celem wyegzekwowania kwoty orzeczonej ww. wyrokami. Strona powodowa zaznaczała jednak, że otrzymuje ona jako wierzyciel potrącenia z majątku dłużniczki, jednakże nie pokrywają one nawet miesięcznych odsetek. W toku postępowania egzekucyjnego ustalono, że T. M.była właścicielką nieruchomości objętej księgą wieczystą nr (...). Obecną właścicielką tejże nieruchomości jest O. S., która nabyła ją na podstawie umowy darowizny z dnia 04.07.2008

r., Rep. A nr (...). Do umowy darowizny doszło wprawdzie jeszcze przed wszczęciem postępowania egzekucyjnego, jednakże już po zawarciu przez dłużniczkę umowy pożyczki z powodem.

W ocenie strony powodowej, na skutek zawarcia przez dłużniczkę z pozwaną O. S. umowy darowizny nieruchomości, doszło do pokrzywdzenia powoda – jako wierzyciela, w rozumieniu art. 527 k.c. Przeniesienie własności nieruchomości w sposób znaczący uniemożliwiło bowiem stronie powodowej uzyskanie zaspokojenia, pomniejszając istotnie majątek dłużniczki, która była świadoma ciężącego na niej zobowiązania z tytułu zaciągniętej pożyczki. Z faktu, iż od kwestionowanej umowy darowizny nie odprowadzono podatku, strona powodowa wywodzi wniosek, iż pozwana jest w stosunku do dłużniczki osobą bliską, z kręgu rodziny, co oznacza, iż z pewnością posiadała ona wiedzę, lub przy zachowaniu należytej staranności, mogła się dowiedzieć, że przedmiotowa czynność prawa miała na celu pokrzywdzenie wierzyciela.

W odpowiedzi na pozew pozwana O. S. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. Pozwana przyznała, że na mocy umowy darowizny stała się właścicielką mieszkania położonego we W. przy ul. (...), należącego uprzednio do jej matki T. M.. Pozwana zaprzeczyła jednak, aby zachodziły podstawy faktyczne i prawne do uznania przedmiotowej umowy za bezskuteczną. W szczególności pozwana kwestionowała istnienie przesłanki dopuszczalności skargi paulińskiej w postaci działania dłużnika ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela. Pozwana podkreślała, że dłużnik działa ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela, jeżeli zdaje sobie sprawę z tego, że wskutek dokonania czynności prawnej może spowodować niemożność zaspokojenia się wierzyciela z jego majątku. Pozwana podkreślała, że dłużniczka T. M. w chwili dokonywania przedmiotowej darowizny na rzecz pozwanej nie miała świadomości ani wiedzy o istnieniu przedmiotowego zobowiązania, albowiem de facto ono jeszcze nie istniało. Jak wynika z treści pozwu, powód dysponuje przeciwko dłużniczce wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 22.06.2009 r. Wierzytelność, w wyniku której został wydany ww. wyrok powstała w związku z umową pożyczki zawartą pomiędzy dłużnikiem a powodem w dniu 18.02.2008 r. Przedmiotowa darowizna została natomiast dokonana w dniu 04.07.2008 r., a zatem ponad rok przed wydaniem wyroku określonego w pozwie. Do zaskarżonej czynności prawnej doszło zatem niecałe 5 miesięcy po zawarciu umowy pożyczki, czyli na początkowym etapie spłaty zobowiązania. W ocenie pozwanej, przytoczone okoliczności pozwalają stwierdzić, iż zawierając umowę darowizny z pozwaną dłużniczka nie działała w celu pokrzywdzenia wierzyciela. Pozwana wyjaśniała ponadto, że przyczyną zawarcia powyższej umowy było docelowo darowanie spornej nieruchomości synowi pozwanej (wnukowi dłużniczki), który w przyszłości miał w niej zamieszkać. Pozwana wskazywała, że to ona przekazała dłużniczce środki na uprzedni wykup lokalu, albowiem wspólną wolą całej rodziny było to, by lokal w przyszłości należał do syna pozwanej. Z ostrożności procesowej pozwana podniosła, że od ok. 10 lat mieszka na stałe poza granicami kraju, miała z matką sporadyczny kontakt i nie miała wiedzy odnośnie zaciąganych przez matkę zobowiązań, w tym zobowiązania względem strony powodowej.

Ustosunkowując się do twierdzeń pozwanej, zawartych w odpowiedzi na pozew, strona powodowa w piśmie procesowym z dnia 19.03.2013 r. podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie. Powodowa spółka podkreślała, że w przypadku skargi pauliańskiej wystarczające jest wykazanie świadomości dłużnika, że czynność prawna przez niego dokonana może spowodować dla ogółu wierzycieli niemożność zaspokojenia się. Natomiast zamiar pokrzywdzenia wierzyciela i zła wiara po jego stronie nie są elementami koniecznymi dla udzielenia ochrony na podstawie art. 527 k.c. W ocenie strony powodowej dłużniczka T. M. działała ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela, co oznacza, że zdawała sobie sprawę z tego, że jej czynność prawna może spowodować niemożność uzyskania zaspokojenia przez wierzyciela. W dacie zbycia nieruchomości dłużniczka miała zawartą umowę pożyczki, a więc mogła przypuszczać, że w razie zaprzestania jej spłaty, zostanie utrudnione lub uniemożliwione zaspokojenie się wierzyciela z istotnego składnika jej majątku. W dalszej kolejności powodowa spółka podnosiła, że dłużniczka już w dwa miesiące po zawarciu umowy darowizny zaprzestała spłacania rat pożyczki, co potwierdza w ocenie powódki, działanie dłużniczki w celu pokrzywdzenia wierzyciela.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana O. S. jest córką T. M.. Pozwana od 16 lat na stałe zamieszkuje w Niemczech wraz ze swoim mężem i synem. O. S. prowadzi w Niemczech działalność gospodarczą, m in. w zakresie dekoracji sal na przyjęcia oraz zajmuje się skupem złota. Małżonek pozwanej również prowadzi własną działalność gospodarczą. Pozwana od wielu lat wpiera finansowo swoją matkę, przekazując jej pieniądze na bieżące utrzymanie oraz remonty mieszkania.

dowód: zeznania świadka J. A. e-protokół rozprawy z dnia 29.05.2013 r. 00:05:15 do 00:14:10, Zeznania świadka B. W. (1) e-protokół rozprawy z dnia 29.05.2013 r. 00:15:37 do 00:24:20, przesłuchanie pozwanej O. S. e-protokół rozprawy z dnia 29.05.2013 r. 00:25:00 do 00:50:00

T. M. przez wiele lat była najemcą mieszkania komunalnego o powierzchni 43,37 m² położonego przy ul. (...) we W.. W 2007 roku pojawiła się możliwość wykupu powyższego lokalu od Gminy W. za cenę wynoszącą 10% wartości mieszkania. Z uwagi na to, że T. M. nie posiadała środków na pokrycie kosztów wykupu lokalu, ustaliła z córką, że koszty te poniesie pozwana, w zamian za co przedmiotowy lokal zostanie przekazany w drodze darowizny na rzecz syna pozwanej – P. S.. Zgodnie z poczynionymi uzgodnieniami, pozwana przekazała matce pieniądze na wykup lokalu od Gminy W., a także sfinansowała koszty remontu tego mieszkania. Do zawarcia umowy sprzedaży nieruchomości pomiędzy Gminą W. a T. M. doszło w dniu 09.11.2007 r.

dowód: odpis z księgi wieczystej nr (...) k. 12-14, zeznania świadka J. A. e-protokół rozprawy z dnia 29.05.2013 r. 00:05:15 do 00:14:10, Zeznania świadka B. W. (1) e-protokół rozprawy z dnia 29.05.2013 r. 00:15:37 do 00:24:20, przesłuchanie pozwanej O. S. e-protokół rozprawy z dnia 29.05.2013 r. 00:25:00 do 00:50:00

W dniu 18 lutego 2008 roku T. M. zawarła ze (...)z siedzibą w G.umowę pożyczki nr (...)na kwotę 130.000 zł. Przez pierwsze pół roku od daty zawarcia umowy pożyczki, matka pozwanej regularnie spłacała poszczególne raty pożyczki, których wysokość kształtowała się w granicach 1600-1700 zł miesięcznie. T. M.w dacie zawarcia umowy pożyczki zatrudniona była na stanowisku maszynisty w (...) we W..

dowód: rejestr przelewów zrealizowanych od 17.03.2008 do 15.03.2009 k. 49,

W dniu 4 lipca 2008 r. pomiędzy T. M.a pozwaną O. S.doszło do zawarcia w formie aktu notarialnego (Rep. A nr (...)) umowy darowizny, której przedmiotem było mieszkanie przy ul. (...)we W.wraz z przynależnymi do niego udziałami w częściach wspólnych budynku i w prawie współużytkowania wieczystego działki oraz ruchomościami znajdującymi się w przedmiotowym lokalu. W §3 umowy strony ustaliły wartość darowizny na kwotę 250.000 zł. Powódka O. S., jako obdarowana, ustanowiła na rzecz matki T. M.dożywotnią i nieodpłatną służebność osobistą polegającą na prawie korzystania przez nią z całego lokalu mieszkalnego. W dacie dokonania darowizny mieszkania, T. M.nie poinformowała pozwanej o fakcie zaciągnięcia w (...)w G.pożyczki na kwotę 130.000 zł. Pozwana O. S., z uwagi na fakt zamieszkiwania poza granicami kraju, nie miała wglądu w sprawy finansowe matki.

dowód: umowa darowizny z dnia 4.07.2008 r. k. 77-79

Począwszy od miesiąca sierpnia 2008 roku T. M. zaprzestała regulowania zobowiązania z tytułu pożyczki udzielonej jej przez stronę powodową. Matka pozwanej przez kilka miesięcy przelewała konto powoda jedynie po 200 zł tytułem spłaty zadłużenia.

dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 22.09.2008 r. k. 60

Pismem z dnia 17 listopada 2008 r. strona powodowa wezwała dłużniczkę T. M. do zapłaty wymagalnych rat pożyczki w kwocie 4353,49 zł, w terminie 7 dni od doręczenia wezwania, pod rygorem wypowiedzenia umowy pożyczki. W związku z nieuregulowaniem przez dłużniczkę powyższej kwoty, strona powodowa wypowiedziała T. M. umowę pożyczki oraz wezwała ją do spłaty całego zadłużenia z powyższego tytułu.

dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 17.11.2008 r. k. 59

Wyrokiem z dnia 22 czerwca 2009 roku w sprawie I C 342/09 Sąd Okręgowy we Wrocławiu zasądził od T. M. na rzecz strony powodowej – (...) we W. kwotę 132.246,24 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości 22% w stosunku rocznym od kwoty 125.483,15 od dnia 2 marca 2009 r. do dnia zapłaty oraz odsetkami ustawowymi od kwoty 6.763,09 zł od dnia 2 marca 2009 r. do dnia zapłaty, a także kwotę 10.230 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Od powyższego orzeczenia T. M. wniosła apelację, która wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 20.11.2009 r. w sprawie I ACa 988/09 została oddalona.

dowód: wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 22.06.2009r., wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 20.11.2009r. w sprawie I ACa988/09 – w aktach sprawy I C 342/09.

Po uzyskaniu tytułu wykonawczego przeciwko dłużnicze T. M., strona powodowa w dniu 13.04.2010 r. złożyła wniosek do komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia – Śródmieścia o wszczęcie egzekucji komorniczej z majątku dłużniczki. W toku postępowania egzekucyjnego, prowadzonego pod sygn. akt KM 899/10, komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia – Śródmieścia M. K. dokonał zajęcia wynagrodzenia za pracę dłużniczki, a następnie przyznanego jej świadczenia rentowego. Łączna kwota potrącenia, wynosząca ok. 960 zł aktualnie dzielona jest pomiędzy czterech wierzycieli.

dowód: akta komornicze KM 899/10, raport spłaty na dzień 09.11.2012r. k. 24-28

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Ustalając stan faktyczny sprawy Sąd oparł się na dowodach z dokumentów przedłożonych przez strony oraz znajdujących się w aktach sprawy I C 348/09 oraz aktach komorniczych KM 899/10. Postawą ustaleń faktycznych były również zeznania świadków J. A. oraz B. W. (2), a dowód z przesłuchania pozwanej O. S.. Zeznania ww. świadków oraz pozwanej Sąd uznał w całości za wiarygodne, albowiem były one spójne, logiczne oraz korespondowały ze sobą.

W niniejszej sprawie strona powodowa domagała się uznania za bezskuteczną w stosunku do niej umowy darowizny nieruchomości położonej we W. przy ul. (...) we W., zawartej między dłużniczką T. M. a pozwaną O. S. w dniu 04.07.2008 r., przed notariuszem J. Z. w Kancelarii Notarialnej we W., Rep. A nr (...). W ocenie strony powodowej przedmiotowa umowa została bowiem zawarta z pokrzywdzeniem jej praw, jako wierzyciela, któremu przysługuje względem dłużniczki T. M. wiarygodność z tytułu umowy pożyczki, stwierdzona prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 22.06.2009 r. w sprawie I C 342/09.

Zgodnie z treścią art. 527 §1 k.c. gdy wskutek czynności prawnej dłużnika, dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową, każdy z wierzycieli może żądać uznania tej czynności za bezskuteczną w stosunku do niego, jeżeli dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, a osoba trzecia o tym wiedziała lub przy zachowaniu należytej staranności mogła się dowiedzieć. Przepis art. 531§1 k.c. stanowi, że uznanie za bezskuteczną czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzyciela następuje w drodze powództwa lub zarzutu przeciwko osobie trzeciej, która wskutek czynności uzyskała korzyść majątkową.

Przesłankami roszczenia z art. 527 k.c. są: 1) dokonanie przez dłużnika z osobą trzecią czynności prawnej, na skutek której osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową oraz doszło do pokrzywdzenia wierzycieli, 2) działanie dłużnika ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, 3) wiedza lub możliwość (przy zachowaniu należytej staranności) dowiedzenia się o tym przez osobę trzecią. Podkreślić przy tym należy, że ciężar udowodnienia istnienia opisanych wyżej przesłanek, z mocy art. 6 k.c., spoczywa na wierzycielu.

Stosownie do brzmienia art. 527 § 2 k.c. z pokrzywdzeniem wierzycieli mamy do czynienia wówczas, gdy wskutek czynności prawnej dłużnika stał się on niewypłacalny albo stał się niewypłacalny w wyższym stopniu, niż był przed dokonaniem czynności. Dłużnik jest niewypłacalny, gdy cały jego majątek nie wystarcza na pokrycie długów. Niewypłacalność musi mieć jednak charakter rzeczywisty, tj. musi istnieć realnie – nie wystarczy sama możliwość

wystąpienia niewypłacalności w przyszłości (por. wyrok SN z dnia 9 kwietnia 2002 r., III CKN 570/2000, niepubl.). W orzecnictwie podnosi się, że dłużnik staje się niewypłacalny w wyższym stopniu w sytuacji, gdy dojdzie do powiększenia jego niewypłacalności, a także wtedy, gdy zaspokojenie można uzyskać z dodatkowym, znacznym nakładem kosztów, czasu i ryzyka. Dochodzi wówczas do utrudnienia i opóźnienia zaspokojenia (wyrok SN z dnia 28 listopada 2001 r., IV CKN 525/2000, Biul. SN 2002, nr 5).

Jak już wspomniano, jedną z przesłanek skargi paulińskiej jest działanie dłużnika ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli. Z działaniem takim mamy do czynienia wówczas, gdy dłużnik zdaje sobie sprawę (uświadamia sobie), że wskutek dokonania czynności prawnej z osobą trzecią może spowodować niemożność zaspokojenia się wierzycieli z jego majątku. Drugą przesłanką subiektywną wystąpienia ze skargą pauliańską jest wykazanie, że osoba trzecia wiedziała (lub przy zachowaniu należytej staranności mogła się dowiedzieć) o tym, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli. Wiedza osoby trzeciej (rzeczywista lub możliwa) obejmować musi przy tym dwa fakty: że czynność prawna dłużnika krzywdzi wierzyciela oraz że dłużnik o tym wie. Ponieważ udowodnienie okoliczności, że osoba trzecia wiedziała o tym, iż dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli – lub przy dołożeniu należytej staranności mogła się dowiedzieć – w praktyce jest bardzo trudne, ustawodawca w przepisie art. 527 § 3 k.c. ustanowił domniemanie, działające na korzyść wierzyciela występującego ze skargą pauliańską. Jeśli wykaże on, że czynność prawna dokonana przez dłużnika przyniosła korzyść majątkową osobie pozostającej w bliskim z nim stosunku, domniemywa się, iż osoba ta wiedziała o świadomym pokrzywdzeniu wierzyciela przez dłużnika. Osoba trzecia może jednak obalić to domniemanie przez udowodnienie, że mimo stosunku bliskości z dłużnikiem nie wiedziała o świadomości dłużnika pokrzywdzenia wierzycieli i nawet przy zachowaniu należytej staranności nie mogła się o tym dowiedzieć (A. Rzetecka-Gil, Komentarz do art. 527 k.c. [w:] Kodeks cywilny. Komentarz. Zobowiązania – część ogólna, Warszawa 2011r.).

Mając na względzie treść poczynionych wyżej rozważań, zdaniem Sądu należało przyjąć, że w realiach przedmiotowej sprawy nie zaktualizowały się przesłanki do uwzględnienia skargi paulińskiej, wniesionej przez powoda.

W toku postępowania dowodowego ustalono, że stronie powodowej przysługuje względem dłużniczki T. M. (matki pozwanej) wierzytelność z tytułu umowy pożyczki, zawartej dnia 18 lutego 2008 r., stwierdzona tytułem wykonawczym w postaci prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 22.06.2009 r. wydanego w sprawie I C 342/09. Na mocy tego wyroku zasądzono na rzecz powoda od T. M. kwotę 132.246,24 zł wraz z odsetkami ustawowymi i kosztami postępowania. W oparciu o przedmiotowy tytuł wykonawczy, komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu wszczął postępowanie egzekucyjne z majątku dłużniczki T. M. (sygn. akt komorniczych KM 899/10), w toku którego zajęte zostało wynagrodzenie za pracę dłużniczki oraz świadczenia emerytalno-rentowe. Z uwagi jednak na wielość wierzycieli prowadzących postępowanie egzekucyjne przeciw dłużniczce (aktualnie czterech), wyegzekwowane dotychczas kwoty na rzecz powoda nie zaspokajają nawet należności z tytułu odsetek, co powoduje stały wzrost przedmiotowego zadłużenia. Mając na uwadze powyższe ustalenia, zdaniem Sądu niewątpliwie można uznać, że przez sam fakt zawarcia przez T. M. umowy darowizny z pozwaną O. S. doszło do pogłębienia się stanu niewypłacalności dłużniczki. Przeniesienie przez dłużniczkę na rzecz pozwanej własności nieruchomości lokalowej położonej przy ul. (...) we W., spowodowało bowiem utratę przez dłużniczkę istotnego, wartościowego składnika jej majątku, z którego strona powodowa – w sytuacji braku spłaty przez dłużniczkę zaciągniętej pożyczki – mogłaby zaspokoić swoją należność.

Powołane okoliczności, związane ze skutkami zawarcia zaskarżonej umowy darowizny, zdaniem Sądu nie są jednak wystarczającą podstawą do przyjęcia zasadności zgłoszonego w pozwie roszczenia. Podkreślić bowiem wypada, że dla skuteczności skargi paulińskiej konieczne jest wykazanie w sposób niewątpliwy przez wierzyciela, że dłużnik, zawierając sporną umowę działał z zamiarem pokrzywdzenia wierzyciela, jak również, że osoba trzecia o tym fakcie wiedziała, lub przy zachowaniu należytej staranności, mogła się dowiedzieć.

Okoliczności tych, zdaniem Sądu, strona powodowa w niniejszym procesie nie wykazała. W szczególności zauważyć wypada, że w świetle przeprowadzonych w sprawie dowodów, wątpliwym jest rzekome działanie dłużniczki w celu pokrzywdzenia strony powodowej jako wierzyciela. Podkreślić bowiem trzeba, że sporna wierzytelność z tytułu umowy

pożyczki powstała w dniu 18 lutego 2008 r. W dacie zaciągnięcia pożyczki dłużniczka T. M. była zatrudniona na podstawie umowy o pracy na stanowisku motorniczego. Wysokość udzielonej kwoty pożyczki wynosiła 130.000 zł, zaś miesięczne raty pożyczki ustalono na kwotę 1600-1700 zł. Jak wynika z załączonego do akt sprawy rejestru wprowadzonych przelewów (k.49), T. M. początkowo spłacała na bieżąco poszczególne raty pożyczki, aż do miesiąca sierpnia 2008 roku. Od tego bowiem czasu, wpłacane przez nią kwoty z tytułu zaciągniętego zobowiązania były znacznie niższe, aniżeli wysokość wyliczonych rat (dłużniczka wpłacała po 200 zł miesięcznie). Uwzględniając chronologię podejmowanych przez dłużniczkę czynności, a także okoliczności zawarcia spornej umowy darowizny, wedle Sądu, nie sposób przyjąć, by celem tejże umowy, było działanie dłużniczki z zamiarem pokrzywdzenia wierzyciela. W pierwszej kolejności zaznaczyć należy, że w dacie dokonania darowizny mieszkania na rzecz pozwanej, na dłużniczce nie ciążyło jeszcze wymagalne zobowiązanie z tytułu umowy pożyczki, a zatem nie była wówczas jeszcze zagrożona możliwość spełnienia przez dłużniczkę zaciągniętego zobowiązania. W dalszej kolejności należy wskazać, że na datę zawarcia umowy, tj. 4 lipca 2008 roku, sporna umowa pożyczki nie została wypowiedziana przez powoda, zaś tytuł wykonawczy przeciwko T. M., wierzyciel uzyskał dopiero po upływie roku od chwili dokonania kwestionowanej czynności prawnej. Przedstawione fakty, zdaniem Sądu uprawniają do stwierdzenia, iż zaskarżona w pozwie umowa nie miała związku z przedmiotowym zadłużeniem z tytułu umowy pożyczki oraz, że zamiarem stron umowy darowizny nie było pokrzywdzenie powoda jako wierzyciela. Jednocześnie podnieść należy, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie, by pozwana, będąca córką dłużniczki, miała wiedzę, czy też możliwość dowiedzenia się o działaniu matki z zamiarem pokrzywdzenia wierzyciela.

Motywy, które legły u podstaw zawarcia zakwestionowanej umowy darowizny, szczegółowo opisywały w swoich zeznaniach świadkowie J. A. oraz B. W. (1), a także sama pozwana O. S.. Ww. osoby zgodnie wskazywały, że jeszcze w 2007 roku pojawiła się możliwość wykupu przez T. M. mieszkania przy ul. (...) we W. od Gminy W.. Z uwagi na to, że matka pozwanej nie dysponowała środkami pieniężnymi na wykup nieruchomości, ustaliła z pozwaną, że jeżeli ta przekaże jej środki na ten cel, przedmiotowy lokal mieszkalny zostanie w przyszłości przekazany w drodze darowizny na rzecz syna pozwanej – P. S.. Pozwana podkreślała na rozprawie, że decydując się na sfinansowanie wykupu mieszkania, chciała zabezpieczyć przyszłość swojego syna, który miał w planach rozpoczęcie studiów we W.. Ostatecznie jednak, po dokonaniu wykupu spornego lokalu od Gminy W., pozwana zdecydowała, że planowana wcześniej darowizna mieszkania zostanie dokonana początkowo na jej rzecz, albowiem jej syn jest jeszcze zbyt młody i niedojrzały na zawieranie takich transakcji. Pozwana wyjaśniała również, że zależało jej na tym, by zapewnić matce możliwość dożywotniego korzystania z przedmiotowego lokalu, dlatego w akcie notarialnym umowy darowizny złożyła również oświadczenie o ustanowieniu na rzecz darczyńcy dożywotniej służebności mieszkania. Z przesłuchania pozwanej jednoznacznie wynikało, że matka nie informowała jej o jakimkolwiek ciężącym na niej zadłużeniu. O fakcie tym O. S. dowiedziała się dopiero w dacie doręczenia pozwu w niniejszej sprawie.

W ocenie Sądu, opierając się na przywołanych wyżej zeznaniach świadków oraz przesłuchaniu pozwanej, można stwierdzić, że matka pozwanej, zawierając z nią umowę darowizny lokalu mieszkalnego, działała w celu wypełnienia wcześniejszych uzgodnień poczynionych z córką przy okazji wykupu tego lokalu od Gminy W.. Celem działania dłużniczki nie było zatem pokrzywdzenie powoda jako wierzyciela, jakkolwiek ostatecznie taki skutek zaistniał. Jednocześnie zaakcentować trzeba, że wylaniający się z zeznań świadków i pozwanej obraz wzajemnych relacji O. S. z matką, nie daje podstaw do uznania, że pozwana miała wiedzę co do działania dłużniczki ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela. Zauważyć w tym miejscu należy, że pozwana od kilkunastu lat przebywa poza granicami kraju, gdzie zamieszkuje wraz z rodziną i prowadzi działalność gospodarczą. O. S. wprawdzie odwiedza swoją matkę w trakcie wizyt w Polsce, jednakże nie pozostaje ona z nią w zażyłych stosunkach, uzasadniających przypuszczenie, iż znane jej były zobowiązania zaciągane przez T. M.. Z zeznań świadków i pozwanej wynikało raczej, że matka pozwanej ukrywała przed córką fakt zaciągnięcia spornej pożyczki, pozwana do dnia dzisiejszego nie ma wiedzy odnośnie tego, na jaki cel środki z tytułu tejże pożyczki zostały przeznaczone. Mając zatem na względzie wcześniejsze ustalenia między stronami, jakie legły u podstaw zawarcia umowy darowizny, a które związane były z faktem uprzedniego sfinansowania kosztów wykupu lokalu przez pozwaną oraz z chęcią zabezpieczenia interesów jej syna P., zdaniem Sądu, nie sposób przyjąć, by po stronie pozwanej istniała świadomość co skutków tejże umowy w sferze możliwości zaspokojenia roszczeń powoda jako wierzyciela T. M.. Przyjmując zatem, że zakwestionowana w pozwie czynność

prawna, w postaci umowy darowizny, dokonanej pomiędzy pozwaną a jej matką T. M. nie miała związku z zadłużeniem wynikającym z umowy pożyczki zaciągniętej w dniu 18.02.2008 r., oraz, że pozwana skutecznie obaliła w niniejszym procesie domniemanie wynikające z treści art. 527 §3 k.c., przedmiotowe powództwo w całości podlegało oddaleniu.

Orzeczenie o kosztach procesu wydano na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). W niniejszej sprawie, powód w całości przegrał sprawę, dlatego zasądzono od niego na rzecz pozwanej koszty zastępstwa procesowego w kwocie 7200 zł, ustalona w oparciu o treść §6 pkt 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 roku, nr 163, poz.1348) oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa